

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΤΕΪΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΦΦΕ.

Τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ διενόηθη ποτε νὰ πορευθῆ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ ἄνθους τοῦ Τεΐου. Τοῦτο ὑπεδέχθη τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ μετὰ πολλῆς εὐπροσηγορίας, ἀλλ' ἐν τῇ ὁποίᾳ διεφαίνετο ἔλαφρόν τι αἰσθημα ὑπεροχῆς.

Ἀπέναντι τοῦ Τεΐου, τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Καφφὲς ἦτο βάρβαρόν τι ἄνθος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως θὰ συγκατένευε νὰ σχετισθῆ, μεθ' ὅλην τὴν διαφορὰν, ἥτις χωρίζει πεπολιτισμένον πολίτην τοῦ Οὐρανίου κράτους, ξένου τινος, βεβυθισμένου εἰσέτι ἐν τῷ ζόφῳ τῆς ἀμαθίας.

Ἄλλ' ὁ Καφφὲς ἦν ἀρκούντως δξύνους καὶ πανοῦργος, ὅπως μὴ θεωρηθῆ ἄξιος τοιαύτης ὑποδοχῆς καὶ συγχρόνως λίαν ὑπερήφανος ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρῃ ταύτην.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπεν εἰς τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ ὅτε ἀπέμειναν μόνοι, φέρεσθε πρὸς με διὰ τρόπον ὅλως ἀνοικείου, διὰ τρόπον ὅστις οὐδόλως μοὶ ἀρμόζει. Μάθετε ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας σας καὶ ὅτι κατ' οὐδένα λόγον εἶμαι ὑποδεέστερος ὑμῶν.

Τὸ ἄνθος τοῦ Τεΐου ὕψωσεν ὑπεροπτικῶς τοὺς ὤμους.

— Ἡ εὐγένεια τῆς καταγωγῆς μου ἀριθμεῖ ἐξάκις χίλια ἔτη ὑπὲρ τὴν ἰδικὴν σας· χρονολογεῖται ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κινεζικοῦ κράτους, ὅπερ εἶνε τὸ ἀρχαιότερον τῶν γνωστῶν βασιλείων.

— Καὶ τί σημαίνει τοῦτο ;

— Ὅτι μοὶ ὀφείλετε σέβας ! . . .

Πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο περὶ μικρὰν τινα καλλιτεχνικὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν ἀποτεθειμένα ἐν δοχεῖον καφφέ καὶ ἕτερον τεΐου. Τὰ δύο ἄνθη ἐσπευσαν ν' ἀντλήσωσι ζωὴν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δοχείοις τούτοις εὐρισκομένων διεγερτικῶν καὶ ἐπιρρώσωσι τὴν ῥητορικὴν αὐτῶν δεινότητα.

— Εἶσθε τόσο ἀνοῦσιον, ἐφώνησεν αἴφνης ὁ Καφφὲς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας ἠναγκάσθησαν νὰ σᾶς ἐγκαταλίπωσι καὶ σᾶς ἀντικαταστήσωσι διὰ τοῦ ὀπίου. Ἀπωλέσατε πλέον δι' αὐτοὺς τὴν διεγερτικὴν δυνάμιν σας, δὲν γεννᾶτε πλέον ἡδέα ὀνειράτα, ἀλλ' εἶσθε ἀπλοῦν ποτὸν τῆς τραπέζης, ὡς παρ' ἡμῖν ὁ μηλίτης ἢ ὁ ζῦθος.

— Κρατῶ, ὑπέλαβε τὸ Τεΐον, λαοῦ, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Κινέζους. Κρατῶ τῆς Ἀγγλίας.

— Καὶ ἐγὼ τῆς Γαλλίας.

— Ἐνέπνευσα τὸν Οὐάλτερ Σκῶττ καὶ τὸν λόρδον Βύρωνα.

— Ἐγὼ οἰσθηλάτιστα τὸν Μολιέρον καὶ τὸν Βολταῖρον.

— Εἶσθε βραδύ δηλητήριον.

— Εἶσθε ἀπλοῦν χωνευτικόν.

Τὸ ἄνθος τοῦ Τεΐου ἐπανέλαβεν.

— Ἐν τῷ ἀρμονικῷ ψιθύρῳ, τὸν ὁποῖον ἐκπέμπει τὸ

ἀπαστράπτου δοχεῖον, ἐν ᾧ μὲ παρασκευάζουσι, νομίζει τις ὅτι ἀκροᾶται τῶν οὐρανίων ὕδων τῶν ἐφεστίων θεοτήτων· τὸ χρῶμά μου ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους ὠραίας παρθένου. Εἶμαι ἡ μελαγχολικὴ, ἡ τρυφερὰ ποιήσας τοῦ Βορρᾶ.

— Μὲ κοσμεῖ τὸ μελάγχρουν τῶν θυγατέρων τοῦ Τροπικοῦ, ἀπήντησε τὸ ἄνθος τοῦ Καφφέ· εἰμὶ πλήρες σφρίγγους ὡς ἐκεῖναι· ὀλισθαίνω ὡς πῦρ εἰς τὰς φλέβας, εἰμὶ ὁ ἔρωσ τῆς Μεσημβρίας.

— Σὺ φλέγεις· ἐγὼ παρηγορῶ.

— Ἐγὼ τονίζω· σὺ γεννᾶς τὸν μαρασμόν.

— Εἰς ἐμὲ ἢ καρδίᾳ !

— Εἰς ἐμὲ ἢ κεφαλῇ !

Τὰ ἐρεθισθέντα ἄνθη ἤθελον ἀφεύκτως συμπλακῆ, ἀν μὴ συνεφώνουν νὰ ζητήσωσι δικαιοσύνην ἀπὸ δικαστηρίου τινος, ἀποτελουμένου ἐξ ἴσου ἀριθμοῦ καφφεποτῶν καὶ τεῖοποτῶν. Τὸ δικαστήριον τοῦτο συνεδριάζει ἀπὸ αἰώνων, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσεν εἰσέτι νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀμερόληπτον ἀπόφασίν του.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Ἄνθος τι κατέπεσεν ἐκ τῆς κόμης τῆς· ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τὸ ὑπεγείρῃ, ἀλλ' ἐκείνη,

— Ἄφες, τῷ εἶπε, ἄφες τὸ ἄνθος ὅπερ παρασύρει ὁ ἄνεμος καὶ λάβε τοῦτο.

Καί, ούρουσά με ἐκ τοῦ κόλπου τῆς, μ' ἐναπέθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ φίλου τῆς.

— Ἄνθος λεπτὸν καὶ χάριεν, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἀτενίζων με ἐπιχαρίτως, θέλω νὰ σὲ διαφυλάξω ἐς αἰεὶ, προσφιλέσ ἄνθος, ἄνθος ὠραίας ἀναμνήσεως.

Μὲ παρέλαβε παρ' αὐτῷ καὶ ἐθύθισε τοὺς κλώνάς μου ἐντὸς κρυσταλλίνου ἀμφορέως· μ' ἐθεώρει ἀδιακόπως καὶ ἐν ἐμοὶ ἐνόμιζεν ὅτι διέβλεπεν ἐκείνην.

— ὦ ἄνθος τῆς φιλάτης μου, ἔλεγε συνεχῶς, πόσον εἶνε ἡδὺ τὸ ἄρωμά σου καὶ πῶς μεθύσκει τὴν καρδίαν μου ! Σὲ ἠγγίσειν ἐκείνη καὶ ἐπὶ τῶν πετάλων σου ὠλίσθησε τὸ ἄρωμα τῆς ἀναπνοῆς τῆς. Θὰ σὲ ἀνεγνώριζον μεταξὺ μυρίων ἀνθῶν.

Ἐν τούτοις τὸ χρῶμά μου ἤρξατο ὠχρῶν, ὁ κλῶν μου, λιποψυχῶν, ἔκλινε. Ἡμέραν τινα μ' ἔλαβε μελαγχολῶν εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἀτυχὲς ἄνθος μοὶ εἶπε, μέλλεις ν' ἀποθάνῃς· τὸ βλέπω. Ἐλθέ. Ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἐνταφιάσω εἰς τόπον μυστικόν καὶ προσφιλῆ, νὰ σ' ἐνταφιάσω εἰς τὴν καρδίαν μου.

Μ' ἐναπέθηκε μεταξὺ τῶν ἀρωματωδῶν ἐπιστολῶν τῆς φίλης του καὶ ἀνεπαύθη ἐντὸς εὐώδους ἀτμοσφαιράς. Συνεχῶς ἐκεῖνος ἐπεσκέπτετο τὸν τάφον μου καί, φῶσμα εὐγνώμον, ἀνεβαλλόμεν τὰ πρῶτά μου μῦρα, παριστάμην